

Pernille Vermunds tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Pernille Vermund
Formand for Nye Borgerlige

Dato

31. maj 2023

Sted

Folketingets talerstol,
Christiansborg

Tak. Så gik endnu et folketingsår, og sikke et folketingsår med valg, regeringsdannelse og udskiftninger på pladserne her i Folketingssalen, som de færreste nok havde set komme. »Der er stadig Alternativet«, står der over navneskiltene uden for Alternativets kontorer på Ridebanen. Og ja, det er der, men helt ærligt: Hvor mange her i salen eller ude blandt kommentatorerne havde mon forudset det i sidste valgperiode? Hr. Torsten Gejl sad helt alene og holdt skansen for sit parti i flere år – sikke et slid, sikke en tålmodighed, sikke en loyalitet. Vi er politisk uenige om det meste, men hr. Torsten Gejls indsats fortjener respekt.

Det samme gør hr. Alex Vanopslaghs genrejsning af Liberal Alliance. For godt et år siden lå partiet og vippede omkring spærregrænsen. I dag er Liberal Alliance det største liberale parti i meningsmålingerne, og det uden at springe ud som socialdemokrater undervejs. Det er stærkt.

Helt samme ros og anerkendelse kan jeg desværre ikke give til vores andre liberale venner. Jeg er med på, at man i Venstre i årevis har brystet sig af, at der ikke er den store forskel på Venstre og Socialdemokratiet. Men jeg værner mig vist alligevel aldrig helt til at se fru Sophie Løhde eller hr. Troels Lund Poulsen sidde på ministerrækkerne hele salen med en ægte socialdemokrat som statsminister. Det håber jeg i øvrigt heller ikke at de to selv gør. Men sådan er virkeligheden i politik åbenbart også.

For ikke at tale om virkeligheden i vores egen folketingsgruppe, der i vinter mest af alt mindede mig om den her sang fra vores barndom; den med de ti små cyklister på cykeltur: Der var en, der var to, der var tre, der var fire ... Og til sidst gik det så gruelig galt for de mange små cyklister. Helt så galt er det gudskelov ikke gået for de tidligere medlemmer valgt for Nye Borgerlige, der nu har fundet

nye græsgange. Jeg håber, at de to vil lade lidt af deres Nye Borgerlige-dna smitte af på Dansk Folkeparti. Så er der da trods alt kommet noget godt ud af miseren. Tilværelsen udvikler sig ikke altid, som man havde forventet, og da slet ikke i politik. Jeg tænker ofte på statsministerens så berømte sætning »Lev med det«. Og det gør vi jo, lever, for alternativet er trods alt værre.

Men at vi lever med det betyder ikke, at vi bare lader stå til. I Nye Borgerlige er vi færre i dag, end vi var ved valget, men vi giver ikke op. Vi er her, fordi vi elsker vores land, fordi det borgerlige samfund og de danske værdier er værd at kæmpe for, og fordi tidens store udfordringer kræver borgerlige svar. Og er der noget, jeg har lært af de seneste års udvikling i dansk politik, så er det, at alt kan ske. Et enkelt mandat på valgnatten kunne have ændret hele billedet. Men nu står vi her.

Det er snart et halvt år siden, at SVM-regeringen blev dannet. En regering, der blev præsenteret som handlekraftig. En regering, der blev solgt som den helt rigtige i krisetider. En regering, der siden har lydt som en kynisk karikatur af en lidt tør embedsmand. Værdierne er væk, og teknokratiet er i højsædet. I regeringsgrundlaget står der, at Danmark både på kort og mellemlang sigt er »... udfordret af svære økonomiske betingelser.« Krisestemningen skulle jo sættes, så den nye midterorienterede flertalsregering og det akutte behov for nye afgifter og værdinedbrydende reformer kunne legitimeres.

Men sandheden er, at Danmark ikke er i krise. Væksten er opjusteret. Ledigheden er lav. Økonomien er stærk, og statskassen bugner af penge. Regeringen bør pakke sin kriseretorik væk. Men hvad er så egentlig regeringens raison d'être? Og hvad godt for Danmark kan vi forvente af en regering, der lader til at fortsætte den kedelige tendens, som vi har været vidne til i årtier, hvor skiftende liberale og socialdemokratiske regeringer med centraliserende reformer og en øget regelbyrde har svækket vores sammenhængskraft, ensrettet samfundet og koncentreret magten i toppen af systemet, og hvor staten, kommunerne og regionerne gennem årene har fået stadig flere opgaver på bekostning af såvel civilsamfundet som private velfærdsiværksættere, der af venstrefløjens er blevet gjort til velfærdens syndebukke? Tænk bare på kræftskandalen i Region Midtjylland, hvor økonomi bevidst blev prioriteret over kræftsyge patienters helbred. Og alligevel bliver de private sundhedstilbud gjort til en ideologisk kampplads, selv om man i det private, modsat på Aarhus Universitetshospital, hverken opererer eller behandler dårligere af hensyn til

økonomien.

Velfærdsstaten er vokset i både størrelse og pris, fordi regeringer i årtier nærmest ideologisk har troet på, at flere penge til djøfisering, til excelark og til new public management kunne reducere behovet for varme hænder. Statens udgifter til ledelse og administration er steget markant. Tiden til kernevelføerden er ikke fulgt med, og det er den oplevede velfærd hos borgerne heller ikke. Det burde være åbenlyst for de fleste, at løsningen ikke er mere af det samme. Men den nuværende regering fortsætter desværre kursen, polstrer statskassen og har ambitioner om at øge udgifterne endnu mere, imens man ude i de danske familier må spænde livremmen ind.

Det er da bemærkelsesværdigt, at danskerne ikke får lov at beholde nogle af de 16 mia. kr., som Finansministeriet forleden opjusterede råderummet med. Man kunne jo starte med at annullere den stigning af elafgiften, som er planlagt fra den 1. juli, så det ikke behøver at blive dyrere at være dansker. Vi lever i forvejen i landet med verdens højeste skattetryk og en af verdens største offentlige sektorer. Og hvor godt går det? Ventelisterne i sundhedsvæsenet, ofrene på jobcentrene, manglen på tid til børn i daginstitutionerne, magtesløsheden i mødet med det offentlige, og et stort flertal af danskere, der frygter at ende af livet på et plejehjem, taler vist deres eget tydelige sprog. Men det er gudskelov alt sammen problemer, der kan løses. Ikke med mere ensretning, flere djøf'ere og excelark, men ved at give friheden og ansvaret tilbage til de danske familier, til de nære samfund og til de dygtige fagfolk, der leverer velfærd til danskerne.

I Nye Borgerlige vil vi lade pengene følge borgerne. Kernevelføerden skal stadig betales over skatten, men vi skal som borgere kunne vælge gode institutioner til og dårlige fra. Vi skal med andre ord kunne stemme med fødderne. De børnehaver, skoler og plejehjem, der leverer god velfærd for pengene, vil få succes og inspirere andre. De dårlige må oppe sig eller lukke. At decentralisere og lade pengene følge borgerne, vil mindske behovet for administration, kontrol og bureaukrati. Enhver regel, der ikke værner om vores fælles arv, eller gør danskerne rigere eller friere, skal afskaffes.

Afskaffes skal også retten til at få ophold i Danmark som spontan asylansøger fra Stormellemøsten, og det haster. For presset på Europas grænser stiger, og Danmark ligger i dag lige så åbent og sårbart hen som under migrantkrisen i 2015. En ny migrantkrise er under opsejling, og den bør stoppes, før det er for

sent. For migrationen fra de muslimske lande, medfører massive problemer for vores samfund. Parallelsamfund plaget af rå vold, hærgen og social kontrol er desværre blevet hverdag i Danmark, og fra parallelsamfundet spredte problemerne sig til hverdagslivet, til nattelivet, til velfærdsinstitutionerne og til vores retssystem. Det er uansvarligt, og ansvarstagen begynder ved grænsen.

Men her har regeringen valgt at lempe grænsekontrollen i stedet for at styrke den. Udlændinge kan fortsat komme hertil, blive opvartet af den danske stat og begå grove forbrydelser uden at blive sendt ud. Internationale konventioner beskytter i dag svindleren og forbryderen frem for offeret. Det er bydende nødvendigt, at regeringen tager situationen alvorligt. Men det kommer ikke til at ske. For konventionerne bliver i dag betragtet som hellige stentavler. Teknokrati og globalisme har på sørgelig vis vundet over vores nationale selvbestemmelse og det danske værdifællesskab.

Det er tid til en ny kurs. Det borgerlige Danmark skal rejses og genrejses. Et Danmark, hvor det er familierne og de frivillige forpligtende fællesskaber, der er hovedhjørnesten. Hvor vores fælles arv og vores kulturelle værdifællesskab er kittet, der binder os sammen som folk. Hvor statens rolle er at understøtte det gode og frie liv for borgerne i alle egne af landet og beskytte os og vores værdier. For Danmark skal være et land, hvor danskerne kan være frie sammen. Og så vil jeg sige, vi er en del af en vedtagelsestekst oplæst af Danmarksdemokraterne. Tak for ordet.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Nye Borgerlige, Politisk tale

Relateret

Aki-Matilda Høegh-Dams tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Anna Falkenberg's tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Christian Rabjerg Madsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Franciska Rosenkildes tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Inger Støjbergs tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Mai Villadsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Martin Lidegaards tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Mette Frederiksens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Monika Rubins tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Morten Dahlins tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Morten Messerschmidts tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Pia Olsen Dyhrs tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Sjúrður Skaales tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Søren Pape Poulsens tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

Aaja Chemnitz' tale ved Folketingets afslutningsdebat
31. maj 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-tale-ved-afslutningsdebatten>